

án

ntézet
101 sz
ruhák

a

kat a
előén,
32

áz,

hely
tt italok
enyze
cz.

ák

oydsor
-féle
férfi
intéze

egbiz-

12

atornáz

n 11-2
gázkály
ron.

pja.

us betűket
est, mint

5 sz. 20

den kedde
hárcius hó

gott az
cintásra

A lá
A lá
Lágyan
és a h
bukka
gyönyö
szerü,
egy m
napi é

Egy
tarka
gen, r
telen

A l
lonód
mét, a
egy r
lángol

An
lányo

Öss

Gizin
nek t
gond
lán n
kolon
jaim
laki

az n
hog
nem
masé
Gizi
csak

és a
a ne
két l
szeta
ninc

már
gyun
csók

A
tapa
csav
rogy
töze
ül
olt
lé

é
add

A
zon
lom
tek

gott az aranszinü bor, amint kocintásra emelkedtek.

3.

A lámpák elaludtak.

A lány levetette estélyi ruháját. Lágyan, izgatóan suhogott a selyem, és a homályból kibontakozott, előbukkant meztelen, hófehér válla, gyönyörű karjai, egész, telt, fátyolszerű, fehérenmüs alakja, mint egy misztikus, varázslatos, ünnepnap-i álom.

Egymás mellé feküdtek, puha, tarka párnákra a bolyhos szőnyegen, mint egy illatos, színes, végtelen virágos mezőn.

A lány telt idomai Andor köré fonódtak, megcsókolta a fiu szemét, arcát, száját. Minden csók egy remegés volt, egy szilaj föl-lángolás, egy szent borzongás.

Andor belefurta fejét a lány kis-lányos, gömbölyű mellébe.

— Hogy hívnak?

— Gizi...

Összecsókolta vadul.

— Nem. Te nem vagy Gizi. Gizinek én nem is tetszem, Gizinek talán most máshol járnak a gondolatai, Gizi nem is tudja, talán nem is érzi, hogy én csókolom őt, hogy én tartom a karjaim közt, Gizi már biztosan valaki másé és azt nem akarom, az nekem fáj... nem akarom, hogy másé is légy, nem akarom, nem bírom tudni, hogy te már a másé is voltál. Nem. Te nem vagy Gizi és még nem is voltál senkié, csak most vagy és nekem vagy... és a neved... akármilyen: Buksi, ez a neved... vagy nevünk sincs, két bibor vágy vagyunk, akik összeszetalálkoztak, nincs nevünk és nincs multunk... és holnap talán, már nem is leszünk: de most, vagyunk, élünk, szeretjük egymást... csókolj meg, Buksi...

Ajkuk hosszú, forró csókban tapadt egymásra, testük kigyózva csavarodott egybe, Andor érezte, hogy a lány megvonaglik karjai között és tüzes vágyban fonja körül kemény combjaival. Megcsókolta a haját és lihegve sugja a felébe:

— Buksi... drága kis Buksi... akarlak, úgy vágyok rád, add nekem magad...

A lány testén tüzes vágy borzongott végig, vergődött az izgalomtól, de nem engedett. Küzdöttek. Ajak az ajkon, mell a mellén,

test a testen. Édes, remegő, harapó, tépő küzdés volt...

Azután fáradtan hulltak vissza egymás mellé, a párnákba és lihegésük belészűrődött a sötétbe, mint egy tompa, fátyolos, szerelmes, buja melódia.

4.

A lány keménybimbóju, gömbölyű kis melle engedelmesen, alázatosan simult oda a fiu erős testéhez és szerelmesen csókolta meg az ajkát.

Andor megsimogatta tüzes, didergő testét és belenézett a homályba. A lány testéből különös, kéjes illat áradt ki, lányok, asszonyok, vágyak elevenedtek meg előtte és azokból új és új alakok formálódtak és egy árny rajzolódtott bele a sötétbe: a csonkalábu koldus. Ugy tartotta feléje könyörgő kezét, mint délután, az uccasarkon...

Elengedte a lányt, fölült. Kezével végigsimította égő homlokát. A lány gyöngéden visszavonta maga mellé:

— Andor... min gondolkozik...?

Andor visszabujt a meleg, illatos kis test mellé:

— Semmi... semmi...

— Olyan különös maga, Andor...

— Különös?... Te vagy különös, ti vagytok különösek, akik egyszerre mindig csak egyet láttok, egyet akartok, egyre vágytok... akik nem vagytok képesek befogadni a lelketekbe, csak egy szépet, csak egy lelkesedést, csak egy mesét, csak egy szomorúságot...

Belecsókolt a lányba vadul, két-segbeesetten. Belocsókolt egész furcsa lelkét, minden vágyát, minden akarását. Érezte, a lány fölenged, már ő akar, már ő vágyik, már ő hívja, azzal a szemérmes, néma asszonyos hívással, amit csak a szerelmes férfi tud megérteni: de most már ő nem akart.

Valami ostoba, büszke férfi-dac fogta el.

Kibontakozott az ölelésből és belenézett a lány fátyolos, mámoros szemeibe.

— Andor... Andor... — lihegte a lány.

A fiu megcsókolta homlokát és megsimogatta összekuszált, borzas, selymes haját:

— Aludj drága Buksi... aludj szépen...

5.

Odakünn, a függönyök mögött, már derengett a szürke, ködös, téli reggel. Buksi kinyújtódzkodott. Formás, puha karjai megegyeszer körülfonták Andort, azután föl-emelkedett a párnák közül és sietve felöltözöködött.

Frissek, jókedvűek voltak a megbredt párok, poharakban ezüstösen gyöngyözött a pezsgő.

Andor mohón hajtott föl egy pohárral.

Egyik barátja magához vont a mellőle a lányt. Az föl kacagott és odabujt melléje.

Andor lefelte a poharat és rájuk nézett hosszasan, némán.

A lány rászólt:

— Már megint gondolkozik valamin? Mondja meg, min gondolkozott...

Andor riadtan vágta rá:

— Semmin... — pedig azt gondolta: — már megint Gizi vagy, akinek máshoz is van köze, aki csak volt és most eltűnik, hogy talán sohase lássam többet... eltűnik a csókja, az ölelése, a forrósága, a vágya, a szerelme... eltűnik, szertefoszlik, másé lesz... elveszi, elviszi más...

Barátja belecsókolt a lányba és ölébe ültette.

Andor föl hajtott még egy pohár pezsgőt és kacagott, vidáman, szilajon. Kacagott és olyan nagyon, de nagyon szomorú volt. Odakünn fáradt, sápadt, didergő világosság ébredt. Kinézett a sivár reggelbe:

— Meghalt Buksi... és én is meghaltam... két kóbor, szilaj láng összeforrt egy éjszakára, hogy elhalványuljon, eltűnjön...

Földhöz vágta a pezsgőpoharat. A csillogva szertepattanó üvegdarabok csörömpölő zakatolásába belesírt elfojtott sóhajtása:

— Buksi...

A lány föl kacagott és pajkosan, vidáman szólt rá:

— De Andor...

A fiu fölriadt, megfordult, ráemelte szemeit és hidegen, udvariasan, szomorúan kérdezte:

— Akar valamit, ... Gizi...

AZ ASSZONY - DÉMON

Lapunk részére írta: LÁNYI LÁSZLÓ.

— Minden jog a szerzőé —

(Folytatás)

IV.

Az asszony, a démon, selymes, illatos ágyában feküdt. A szobában enyhe, szürke fény derengett. S az egész szobát átítatta a különös, buja, asszony atmoszféra.

Az asszony.

Lédának hívták.

Perverz buja nő. Egész élete egy kéj volt, kezdve tizenhétéves korától, mikor formás combjaira remegve tapadt egyik barátja. Aztán a többiek. És most birni, megrontani, teljesen a magáénak akarta tudni Allen-t. Szinte elképzelte a férfi ölelését. Vad, kéjes, harapó csókjait. A vágyát, asszonyiságát. Elképzelte mint fekszik előtte a férfi, leigázva s csókolja feszes combjait, duzzadó kerek, illatos formáit.

Elkábult még a gondolattól is.

Allen!

Felsóhajtott.

Testén csak egy kis selyembugyi volt.

Magára huzta a finom paplant. Lázongott. Sovárgott.

Kezébe vett egy erotikus könyvet. A pikáns, obscén képek még jobban felgerjesztették vágyát. Párázón lihegett és meztelen combjait vadul szorította össze a kis bugyi alatt, úgy, hogy a kéjes fájdalomtól hátracsuklott.

V.

Allen betért egy kis korcsmába. Gondolkozni akart, de nem volt ideje. Egy kis nőcske ült az ölébe. Formás ülepéről felcsusott a ruha s combjai csupaszon előbuktak.

Allen magához szorította a lányt. Felhajtotta a szoknyáját, mire a lány teste kéjesen hátrafeszült s a finom ing felcsuszott. A test kéjekre merült. A mellei lanyhán kiszöktek.

De Allen eltolta. Delejes, titkos erőből hajtván, kiment a korcsmából.

Mintegy céltalanul befordult egy fényes villába: Lédához, a démonhoz.

VI.

Pár percig tapogatódzott. Végre feltalálta magát. Benyitott a nő szobájába.

Léda felsivitott, s meztelen vállaira huzta a paplant. De mégis örült.

Vége kezeibe van a királyi him s percek múlva leroskad eléje megmámorosodva a teste szépségétől.

Allenhozzalépett.

Az asszony szeme delejesen bámult a férfi szemébe. Gunyosan, kacéran, megrontóan.

Kacagott.

Allen egy pillanatra belebámult a nő szemébe.

Mélyen és sokatlatóan nézte az asszony testét, mely a paplan alatt idegesen vonaglott, mintegy önkéjben, ölelésére várva. A formák izgalto vonalban formálódtak át.

Sejtő volt.

Allen nézte, aztán felemeelkedett. Tudta már mit tesz. Elhatározása érelődött benne a gondolat. Tudta a tennivalóját.

Kemény, öntudatos mozdulattal nyúlt az asszony kéjes teste után.

Letépte róla a paplant.

Léda vérforraló, kecses meztelen ségében feküdt, selyem bugyiban.

Allen felragadta.

Karjaiba vette.

Letolta róla a kis nadrágot. Erősen, durván szorította széles mellére, karjai csikot vontak a puha, rózsás huson. Léda boldogan visitott fel. A ruhátlanság kéjesebbé, kíváncsabbá tette. Kerek, gömbölyű lábait Allen derekára kulcsolta.

Allen megszedült, de gyorsan észretért, kifutott vele. Futott a csillagó zöldes tó felé.

Éj volt.

A tó, az ásitó nagy, zöld tó éhesen nyúlt el a pázsit közepén. Olyan volt, mint egy halálos nászu polip karja.

Allen lihegve futott a hűvös éjbe. Karjaiban kéjesen feszült a nő teste.

Léda nem értette a futást. Miért? Nagykesőn tudta csak meg Felkiáltott, de hangja elveszett a néma, méla éjszakai csendben. Örülten megijedt.

Belekapaszkodott a férfi nyakába s meztelen combjaival belekapaszkodott a férfi lábaiba.

Allen elbukott.

Mindketten a földre estek. Le a puha pázsitra.

Dulakodni kezdtek.

Az asszony meztelen testével ru-

galmasan dült rá. Ugy küzdött, mint a kemény ősnőstény.

Allen lassan erőt nyert.

Behunyta szemét.

— Démon, Démon, hörögte. Megrontottad az életemet. Vége az életemnek. Meghalsz.

Vad, fékevesztett futással ért a tóhoz. Lehántolta magáról a meztelen asszony kéjes tagjait. Hatalmas izmainak csak egy lödítés volt s a szép rózsás test elveszett a tó mély vizébe.

Aztán ő is utána ugrott a vízbe.

*

A reggel nagyon szép volt. Enyhe. Friss szütleány szagu volt a Mindenség. Szerelmes párok siettek, itt-ott fellebbent egy-egy bugyi s a rózsás szüztetek pihegve szorultak össze.

A tó csendes volt.

Néma. Semmit sem szólt, csak te-tején uszkált két fonnyadt, bágyadt alolevél.

— Vége. —

Hiresség.

Emil tudni akarta, mit tartogat számára a jövő, besurrott Elvira jósnőhöz, aki a csillagokból, a kártyákból és babszemekből olvassa a jövőndőt, kitől egyszerűen azt kérdezte:

Leszek e valaha hiresség?

— Elvira felméz, a földrenéz, azután pedig Emilre és azt mondja:

— Igen, jönni fog egy nap, amikor az egész világ, a barátok, az ellenségek, a szeretők, a hirességek, írók és generálisok fogják alapjaikat megemelni, ha ön elhalad.

Emil: És mikor lesz az a nap?

Elvira: Az a nap akkor lesz, amikor majd önt temetni fogják...

Vas. Kelity

**Hirdessen
lapunkban**

T Ü Z E K

Írta: Győry Endre

— Eredeti kézirat —

A gyorsvonat zakatolva robogott bele az alkonyba. A kellemesen himbálódzó Pullmann-kocsi egyik fülkéjében öten ültek a kényelmes üléseken. Négy férfi és egy nő. Dél óta utaztak együtt, anélkül hogy valamelyikük is elhagyta volna a fülkét, vagy hogy valaki elfoglalta volna az üres hatodik helyet.

Igy a társaság már megszokta az együttlétet. A férfiak néha-néha beszédbe is elegyedtek, a nő egy ideig egy színházi revübe mélyedt, azután letette az ujságot és kinézett az ablakon.

A férfiak közül az egyik még fiatalember volt, a másik három idősebb, a nő fiatal, szép és üde.

A vonat dübörögve rohant tovább az ismeretlen, sötét, lomhán elhúzódó mezők fölött. Néha-néha házak, tornyok maradtak el, később egy sötét folt: erdő, azután ismét kietlen, pusztá tájak.

Az este már egészen leszállt, vakító, parázsló szikrák vibráltak bele a sötétbe. A mozdony alacsony, fekete kürtője tüzes füstfelhőket szórt a homályba vészó vidékre.

A fiatalember hosszasan nézett ki az ablakon.

— Milyen szép is ez a tüzes, vágató vonat, amint belerohan a sötétbe... Milyen gyönyörűek ezek a szikrák, amint életre ébredve, izzva kiröppennek, bevilágítva az ismeretlen sötétségbe... hogy eltűnjenek, elmaradjanak, elaludjanak...

Csönd lett. Egy másik a férfiak közül, alig harminc éves, elegáns ur, tovább fűzte a gondolatot:

— Szép és különös valami is az a tűz... És jó... Emlékszem, pedig elég régen volt. Prágában voltam, fön, az egyetemen. Csunya, fagyos telünk volt akkor, borzasztó hideg napok jártak. Mint afféle szegény diákember, persze fára nem tettem. Szomorú, sivár egy élet volt. Még éhezni is jobb: mint fájni, dideregni... Egy este, mikor hazaérek: szobámban vigan pattog a tűz. Háziasszonyom, a jó lélek, megszánt, befűtött a szobámba... Kérem, szerelmes lettem akkor a tűzbe. Kioltottam a világot. Odaültem a kályhaajtó elé.

Belenéztem a kékes-zöldes, vöröses-lilás kigyózó, nyaldosó láncokba... a kellemes melegben bizseregve engedtek föl fázós tagjaim... mondom, szerelmes lettem akkor a tűzbe...

Ujból csönd lett, de alig egy pillanatig. A harmadik utitárs, egy sápadtképű, komortekintetű ember erősen fészkelődik a helyén. Köszörülte a torkát, megcsóválta párszor a fejét és sietve megszólalt:

— Gyűlölöm a tüzet... értik, gyűlölöm...

A tekintetek ujából fölemelkedtek, a sápadt arcu ur folytatta:

— Régi vágyam volt, hogy saját házam legyen. Először lehetetlennek látszott előttem, hogy valaha is megvalósíthassam tervemet, de azután dolgoztam, izzadtam, fáradtam... nem érdekli önöket hogy s mint... meg volt a házam. Nem nagy, csak én és a családom részére, de az enyém volt. Önök bizonyára nem tudják, milyen érzés az, amikor az ember tudja, van egy hely, egy hajlék, ami az övé, amire mindig számíthat, ahol ő az ur... de térjek a tárgyra... egy este, mint rendesen, lefekszünk... éjfél utáni egy óra lehetett... magamtól, vagy talán valami különös kényszer hatása alatt: hirtelen fölriadok... a szobában különös világosság van... mi ez... megdörzsölöm a szememet... az udvaron különös, sápadt, lobogó, kísérteties fény... egy pillanat alatt tudtam, mi történt. Fölriadtam: ég a ház... Ugy volt... Fojtó füst lepott be mindent, égő, üszkös gerendák recsegték... kimenekülni az éjszakába és nézni, látni, hogy kigyózó, kegyetlen éhes lángok hogy rombolják, döntik le az én házamat. Azóta gyűlölöm a tüzet... gyűlölöm...

Ismét csönd lett, mindenki néma részvétellel nézte a sápadtarcú, aki lemondólag legyintett kezével és egy nagyot sóhajtott.

A negyedik férfi levette orráról csipetjőjét és törölni kezdte.

— Engedjék meg, hogy én is elmeséljem egy emlékem, ami a tűzhöz fűz... mert mindnyájan abba a hibába estünk bele, hogy nem is a tüzet karakterizáljuk, hanem saját benyomásaink és hangulatunk

alapján illetjük meg... éppen azért, nekem is van, hogy úgy mondjam: egy esetem a tűzzel.

Az utitársak várakozólag néztek rá, különösen a sápadt ur, aki azt remélte, a csipetjő is az ő szemével fogja megbírálni a tüzet s így majd egyenlő arányban lesznek a két tűzpartival szemben.

— Orosz fogságban voltam — kezdte az, visszatérve a szemére csipetjőjét — s mint sokan, megszöktem. Persze én is a kínai határ felé igyekeztem — de eltévedtem a hómezőn. Nem tudom szavakkal ecsetelni azt a lelkiállapotot, midőn már harmadnapja vánszorogtam étlen-szomjan és még mindig nem láttam mást körülöttem, mint az egyforma, végtelen hómezőt. Emlékszem, beesteledett s már nem bírtam tovább. Éppen be akartam vetni magam a hóba és nem bánni semmit, mi lesz, élek-e, elpusztulok-e, mikor megszűnik... a távolban... fölcsillant egy tűz... fölujjongtam: tűz... tűz... ott emberek vannak... olyan szépen ragyogott, fénylett... megmentette az életemet...

Elhallgatott. Ujabb hosszú csönd támadt, mindenki gondolataiba mélyedt, csak a fiatalembernek furhatta valami az oldalát, mert többször ráemelte tekintetét az illető ülő nőre, egyszer-egyszer mintha mondani is akart volna valamit, de még idejekorán elharapta a szót, csak ujjával dobolt idegesen ülése karfáján. Végre mégis megszólalt:

— Kedves kisasszony — hajolt oda a vele szemben ülőhöz — a véletlen különös összetalálkozása folytán ilyen érdekes és különböző véleményünket nyilvánítottuk a tüzről, erről a különös és érdekes valamiről... Ne haragudjon, ha kíváncsi vagyok és azt hiszem, az urak is azok — szívesen odafordulva utitársaihoz, — kegyednek, mint nőnek, nem volna szintén valami emléke, megjegyezni valója?... Ismételtem, ne haragudjon és ne vegye tolazkodásnak...

— Dehogy — szakította félbe a nő bájos és kissé hamiskás mosollyal — sőt éppen én akartam valamit erre vonatkozólag megjegyezni... Önök beszéltek a tüzről, a tüzekről... és megfeszültek a legcsodálatosabb, a legképrázatosabb, a leglángolóbb tüzről...

A fiatal nő lelkesen beszélt, de szemei szögletében állandóan ott

vibrált az a huncutkás játszi mosoly.

A tekintetek persze hirtelen mind részegeződtek és amikor elhallgatott, mintha mindegyik azt kérdezte volna:

— És az?

A nő megigazította a kalapja alól előkukucsáló bájos kis hajfürtöket és folytatta:

— Ez a tűz: a nő, a szerelem... Az a tűz, amely egy nőből tud kiáradni, amely benne van szemeinek fátyolos csillogásában, arca lázas pirulásában, ajka égő forróságában, az a tűz, amely megrészegeti, megmámorosítja, megőrjiti a férfiakat...

Elhallgatott. Hátradőlt ülésén, lábait egymásra vetette, hogy szoknyája föllibbent és selyemharisnyás, formás, szabályos térdei fődellenül világítottak elő.

A férfiszemek ösztönszerűleg is, egy pillanatra mind odavetődtek, a fiatalember pillantásából leplezetlen vágy áradt ki.

A nő ügyet sem vetett a férfiak mohó nézésére, szemeit félig lehunyta és tovább beszélt, különösen, álomszerűen, fojtott szenvedéllyel.

— ... Ez a legcsodálatosabb és legkülönösebb tűz... az a szent tűz, az örök tűz, az elölthetetlen tűz, ami egy nőben ébred... A férfi is ég... de önök azt nem tudják, hogy tud szeretni egy nő... egy szenvedélyes, szerelmes nő... mennyi elfojtott vágy, titkolt szenvedély, vad, lázas, lángolni vágyó tűz van egy nőben...

A vonat lassított.

A csiptetős ur, aki a kocsi legutolsó végében ült, messzire előre nyújtotta nyakát, hogy jobban lássa a beszélőt. Az elegáns ur egészen szembefordult szomszédjával és áihatatosan fixirozta. A leégett házu meg zavartan nyomkodta kezében már régen elvett cigarettafáját, a fiatalember féltékenyen nézte az érdeklődő idősebbeket, de örült, olyan versenytársai vannak, akikkel szemben helyrehozhatatlan előnye van: a fiatal-sága. Megigazította hát nyakkendőjét, végigsimított egyszer haján és a torkát köszörmelte, mint aki meg akar szólalni.

A vonat hirtelen megállt.

A nő fölugrott, kis kezításkáját — még mielőtt is valaki segíthetett volna — kiemelte a hálóból, egy diszkrét és rövid fejbőlintással elbucsuzott utitársaitól és kisietett a fülkéből. Hallatszott, amint végig-siet a folyosón és kiszáll.

Pár pillanat múlva már fölhang-zott a füttyszó, a trombita, még egy

kiabálás valahol, egy waggonajtót becsapott valaki és tovább indult a vonat.

A férfiak még mindig tágranyilt szemekkel bámultak a fülke nyitva-maradt ajtaja felé.

A csiptetős bosszusan kapta le csip-tetőjét és vadul kezdte dörzsölni

~~~~~

ANDRA

— Eredeti kézirat. —

A meztelen Andra szorosan hozzám simult. Éhesen néztem a leányestre. Megcsókoltam a keblét. Körül simítottam meztelen fenekét. A teste vonaglott érintéseim alatt. Megsimogattam csipőjét. Összerándult, mintha ostorcsapás érte volna. Szemei lázasan égtek. Combjai reszkettek. Kacérkodva libbent fehér alakja. Egyszerű, fehér, finom darab női test volt. Olyan lenge, mint egy nyáregji álom. Kíváncsok, üde. Telt fehér mellait körül fogdosztam. Ujjaim alatt kibugyant a rózsás bimbó. Rózsaszínű karjai elővillogtak és körülölelték testemet. Megbódultam tőlük.

Andra incselkedve mosolygott rám. A combjához nyultam és meglapogattam, kezembe fogtam. Reszketeg, finom teste belegörnyedt a kézbe. Gyengéden megcsókoltam ajkát.

— Édes kicsi Andra! — mondtam rezgő hangon és ott éreztem ajkamon szép és friss száját. Tagjaim kifeszültek az izgalomtól. Szinte refleksz mozdulattal szoritottam combjaim közé testét.

Lihegve fuldokoltunk. Nagyokat rángatództak testeink. A felindulástól reszkettünk. Torkunkat összehúzta valami fojtogató érzés. Kezeink ökölbe szorultak a kéjtől. Egy másra feszített testtel pihegtünk.

Aztán, mintha taglóval ütöttek volna fejbe, ránk jött a kimerülés. Szinte részegen fetrengtünk.

A vad, elégtelen kéj azonban rögtön rá újra elfogott minket. Andrában remegtek még a gerjedelmek. Hozzámröptült és csak annyit tudott mondani:

zsebkendőjével, a sápadtarcu ember szétmorzsolta kezei közt a cigarettát, az elegáns ur ajkába harapott, de azért igyekezett gunyosan mosolyogva nézni a fiatalemberre, aki bosszusan dobbantott lábával és félhangosan mormolta maga elé:

— Ha én ezt előbb tudtam volna...

— Te jó... — a hangja gügyögésbe fulladt és csak csüngött a nyakamon, mintha rendíthetetlen, erős sziklába kapaszkodna.

Ujra felvergődöttünk, fellihegtünk a kéj ranglétráján és a vágyak pózáin keresztül. Ujra ráfeszítettük magunkat egymásra. Játszadottunk egymással. Lihegtünk a kéjtől, az örömtől, a boldogságtól, lázas szerelmes szemeinket csókoltuk le. Karjaimba kaptam és fuldokló, gyönyörteljes hangon mondtam:

— Édes, kicsi Andra!

Jób Márton.

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások, rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIȘOARA, IV. Hunyadi ut.
Telefon: 3—26 38.

Lehrner Géza órák és ékszerész

II. Str. Dacilor 29.

Dusan felszerelt raktár!
Javitások jótállás mellett.

Legszebb divatcipők a

Bőripari Munkások cipészüzletében,

Munkás-Olthon

(Parkszanatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka! (34)

GYÖNYÖR-VÁROS

BERLINI-ERKOLCSREGÉNY

IRTA: FÁBIÁN SÁNDOR

(Eredeti kézirat. — Minden utánnyomás tilos.)

(3)

A főnök a dühtől sápadtan hívta be Jánost a belső irodába. Rövidesen rá kijöttek és a főnök Förstert azonnal a központba küldte be, ahová ő már telefonon be is szólott. János ideges nyugodtsággal dolgozott tovább és nem válaszolt a kollégák sürgető kérdéseire.

Távozáskor egy hordár várta a portásfülkében, ki egy levelet adott át neki. Érdeklődve bontotta föl János és legelőször is az aláírást nézte meg: „Förster”. Mit akarhat ez még? Megállt és olvasta:

„Uram!

Engem a szó szoros értelmében az ön szép arcáért kihajlítottak. Azt remélem, tudja, hogy a bosszu édes; én meg élekhálok az édességért. Vigyázzon! Én nem fogok egyetlen alkalmat sem elszalasztani! Én rajta ütök még egyszer a társaságon. Kevesebb szivásokat! Förster.”

— Aljas, — dörmögte János és igyekezett a dolgot kiverni a fejéből. Egy kissé érezte, hogy pirulnia is kellene, de erővel távol tartott magától minden gondolatot. Nem is ment ebédelni, egyenesen haza ment, befeküdt, az ébresztőt kilenc órára állította be. Akkor még fel akart szólalni Lolához.

6.

Jóízűen aludt hét óráig s miután teljesen kipihentnek érezte magát, gyorsan megfürdött és felöltözött.

Lement és felhívta von Heminget. Azonnal jelentkezett a szám. Egy kellemetlen férfihang csengett a kagylóba:

— Itt von Heming főhadnagy beszél.

— Bocsánat, én Rudolf von Heminget keresem!

— Rudi, te volnál, mi van veled, mi lett a hangoddal? Itt Fodor János!

— Áá, áá. Te vagy! A hangom mindig ilyen volt, fiam!

— Ne tréfálg, komoly megbe-

szélni valóm van veled, hol találkozhattunk még ma este?

Kérlek, kilenc órákor lent leszek az Adlon-foyerban.

— Rudi, de a hangod!

— Viszem magammal. Kilenc-kor tehát az Adlonba. Viszontlátásra!

János rosszkedvűen akasztotta vissza a kagylót. Rudi még sohasem tréfált így vele s most nem tudta magának megmagyarázni ezt a hangelváltoztatást. Talán Rudi is... eh, annál jobb!

Alig várta a kilenc órát. Türelmetlenül forgatta az előcsarnokban a „L'Illustration”-t s mikor a kilenc órát ütötte a hatalmas álló óra, idegesen figyelt az ajtó felé.

Pár perc múlva egy hatalmas termelő, határozott, keménymozgású főhadnagy a kürassierok fényes egyenruhájában, jobbszemén monoklival, kezében rövid, hajlékony lovaglópálcával lépett be és éles, hidegnézésű szemei gyors villanással járták át az előcsarnokot.

János meglepetten nézett reá! Teljesen a Rudi hasonmása, csak még nagyobb, erősebb és keményebb. Első meglepetésében félig felemelkedett, mire a főhadnagy egyenesen feléje tartott.

— Jó estét, Fodor ur!

Hangja most is kellemetlen csengett, de nem annyira, mint a telefonon keresztül.

— Van szerencsém... de kérem, ön... ön ismer...

— Eddig személyesen még nem volt szerencsém önhöz, de mint látja, ismerem. Különben Rudolf von Heming főhadnagy vagyok.

— Fodor János.

Kezet fogtak.

— Ön csodálkozik uram! Én Rudolf von Heming főhadnagy unokatestvére vagyok s mint láthatja, hasonlítunk is egymáshoz. Önről sokat mesélt Rudi, igen tiszteli és szereti önt. Mit pirul? Nincsen reá semmi oka! Ön felhívta

telefonon Rudit, ki nincsen odahaza és én jelentkeztem. Most itt vagyok s ahhoz, hogy felismerem, igazán semmi detektiv-talentum nem kellett.

Pattogva, keményen beszélt és a kurtapálcával egyre csapkodta a tükörfényes lovaglósizmáját.

— De uram, én von Heming főhadnagy ural akartam beszélni!

— Azzal ugyan nem beszél néhány napig. A tántinál van Werderben. Berendelte a tánti kihallgatásra s az ellen nincsen apellálás. De én már ugys kíváncsi voltam önre, látom, hogy Rudi jó izlésű.

— Kérem uram, — felelte lángvörös arccal a felemelkedő János, — ne folytassa, én megyek. Ajánlom magam!

— Ugyan kérem, hová megy! Nézze, én úgy beszélek, ahogyan érzek. Jobban tetszene önnek, ha udvariasan mosolyognék, semmit sem szólnék, de önnel mégis éreztetném, hogy ismerem jól a dolgokat.

János fejében zűrzavaros gondolatok cikáztak. Hogyan, ő már ennyire volna, kimondott férfiszerező? De hisz nem igaz. Pedig ma már a második ember mondja a szemébe! Véget vet mindennek, hisz ha ez így lesz ezéntul, rövidesen széltebben-hosszában ismerik. Nem, többet nem találkozhatik Rudival.

— Nos, Fodor ur, miért olyan levert, mert nem a Velter jött?...

— De uram, mennem kell...

— Rendben van, de megengedi, hogy elkísérjem!

János mormogott valamit, de a tiszt reá sem ügyelt, hanem szintén felállt és Jánossal távozott.

Az uccán a nyári Berlin tolongott. Hangos, jókedvű, nevető lányok inkább az egymás, mint a körülöttük pergő-forgó fiúk beszédjére figyeltek és ha a sarki rendőrtőlőan felemelte kezét, a tömeg megállt, összeszorult; ez új ok volt a még hangosabb, vigabb nevetésre.

Egy darabig János nem szólt egy szót sem. De később az általános, vigzsvaj hatott reá is és közlékenyebb lett.

— Fodor ur persze vacsorázott!

— Nem kérem, de nem is fogok, fáj a fejem!

— Kérem, én se vacsorázom, csak eszem valamit, jöjjön velem, pár perc s aztán tovább kísérem,

— Kérem, én mindjárt odahaza is vagyok, csak tessék menni, köszönöm a szivességét!

— Ne legyen olyan kimért és ne legyen olyan rossz hangulatban, jó, én se megyek, ráérek aztán is, de most elkisérem.

A János lakása elé értek.

— Itt lakom, uram.

— Szép helyen, Rudi is mondta, hogy elegánsan lakik. Egyszer majd Rudival együtt feljövök.

— Kérem, legyen szerencsém, — felelte János száraz, udvarias hangon.

— Tudja Fodor ur, ön egy heyles ember. Nekem már jobb szemem van, mint Rudinak. Ön egy teljes férfi és nem is tudom, hogyan jöhetett össze Rudival...

— Kérem... uram...

— No... no... nekem Rudi mindent elmond, mi egymást igen szeretjük, én is elmondok neki mindent s hogy ne gondolja sem őt, sem engem csak mással szemben indiszkrétnek, már most megmondok önnek, hogy én meg a flagelláns szerelem hive vagyok.

János szégyenlélve vegyes bámulattal hallgatta a teljesen nyugodtan és hidegen beszélő tisztet, ki tovább folytatta:

— Már gyerekkoromban az volt a legnagyobb boldogságom, ha kislányokat üthettem. Cselédségünk leánygyermekével azt tettem, amit akartam, nem járt számomra semmi következményekkel. De egy napon jött a tánti Werberből és magával hozta lányát is, egy 12 éves kisasszonyt. Én is ilyen idős voltam.

— Nadja, — szólt a tánti — menjetek a kertbe és játszatok.

A kicsike finyásan karon fogott és lementünk a kertbe. Cukorkákkal kínált meg. Durván kitéptem kezéből a dobozt és számba tömtem egy marék édességet. Nadja nevetett és mondta:

— Nem vagy udvarias, Rudi fiam, valamit nekem is hagyhatnál belőle.

Ekkor rája néztem és egy bolond ötlet jutott eszembe. Megfogtam a kislányt, ráültem egy padra, feltoltam a szoknyáit, térdem fölé dobtam őt, hogy lábai, a rövid zoknis lábak, a levegőbe repültek és egyik ütést a másik után mértem ülepére... Hahaha, hogy ordított. Nevettem, hogy könnyeim csordultak! De azután megkésértem. Apám végig vert egy nád-

pálcával, hogy pár napig mozdulni se tudtam.

— Még egy esetet, Fodor ur, mert látom, hogy érdekli. Dresdenben történt. Egy táncosnővel vacsoráztam. Aznap tulokat ittam és kezem nehéz volt. Nem tudom, minő okból, pofon vágtam a táncosnőt. Gyorsan visszahuzta a fejét és ujjamnak hegye feltépte az orrát. A legnagyobb ijedelmel éreztem és a fegyházat láttam. Mert oda küldtek volna. Ezért jobbnak láttam 20.000 márkával kielégíteni.

— Élvezetet egy nő nekem nem szerzett, ha előbb meg nem ostromoltam. Milyen gyönyörű egy fiatal lány, ha megverik. Tudja-e ön, Fodor ur, hogy a flagellantizmus minden tekintetben művészet? A bőrt szárazon és erősen kell ütni, hogy fel ne repedjen, hogy egy csepp vér se hulljon. A legtöbb férfi, aki ezen szenvedélynek hódol, a nőt szíjjal valami padra csatolja. De ez sem szükséges! A két női csuklót bal kezemmel átmarkolom, hogy valóságos pokoli mámor. Valahová lefektetem a lányt, mindegy, hová, de csak a hasára. Egy pompás korbács mindig van nálam. Erősen megfogom markolatját, az ostor lehet három nyulánk bőrszija. Kezdetnek egyet ütök a nő vállára; a három szíjnak három felé kell repülnie. Egy a vállra, kettő a két hónalj közé. És már ordít egy kisse. — Nemsokára a drágalátos lánynak még több oka lesz az ordításhoz.

Minden sietés nélkül csipőire szólok egyet. Mindenütt sávnak kell támadnia, az egész hátnak meg kell vörösdnie. Erre kis szünetet tartok, a legalkalmasabb idő arra, hogy cigarettára gyujtsak! Most a lábak jönnek sorra. Egyik a másik után. Először egy jól célzott ütés mindegyikre, a puha izmokra; oda, ahol a bőr a legfinomabb. Hej, hogy vonaglik ekkor a lány! Milyen vonaglások! És hogy sikít ilyenkor teli torokkal szegény! Minő gyönyör! Még egy cigaretta, csak hogy már a harmadik mellre szívás után el kell dobnom. Azután kezébe nyomom a korbácsot és engedem, hogy ő üssön engem, hogy ő verjen engem. Nagyön szeretem azt is, ha engem vernek. Nos, csodálkozik-e, Fodor ur?

János kábuló fejjel nézett a tisztire. Amaz nevetett.

A tiszt hirtelen elkomolyodott.

— Látja, mi von Hemingek egy kicsit mind terheltek vagyunk. bizonyos irányban pedig elég súlyosan. Az egész családból már csak hárman élünk, a tánti, Rudi meg én s egyikünk sem hódol úgy a szerelemnek, mint az ugynevezett normális emberek. Hogy én ez önnek így nyíltan elmondom? Én a magam ügyéből nem csinálom titkot a Vetter dolga pedig önnek jó helyen van.

János csak egy mozdulattal tudott felelni.

— Mikor Rudi önről beszélt, én egészen más embernek képzeltem önt. Most látom, hogy én tévedtem, de Rudi még jobban! Ön szereti a nőket?

— Csakis! — vágta rá János.

— Tudja ezt Rudi?

— De uram, ön téved... mi köztünk semmi olyan viszony nincs. Avagy talán von Heming főhadnagy ur egy bizonyos viszonyról beszélt volna?

— Oh nem, dehogy. De ismerem a természetét, azok után, miután önről elragadtatva beszélt, arra kellett következtetnem, hogy... ugy mondjam... jobb barátságban vannak.

— Mondja főhadnagy ur, beszél ön ma von Heming urral?

— Nem!

— Ugy nem is tudja, hol töltötte az éjjelt?

— Fogalmam sincs róla!

— Az én lakásomon.

A főhadnagy megértően hűmögött.

— Ah, ah...

— De várjon kérem, én most szintén úgy veszem önt, mint teljesen bizalmas!

És János elbeszélte az előző éjjel eseményeit a nő nevének említése nélkül, elmondta megismerkedésük történetét és talán szavakkal emelte ki a főhadnagy váratlanul jött aktivitását.

— Ember... fiu... brávo... szinte ordította a tiszt és az utolsó pillanatban tartotta vissza a pálcát, mellyel elragadtatásában öröme jeléül már majdnem végig húzott Jánoson. Az a sportfogékonyságával ugrott félre.

— Nos, ne féljen, no de ilyen! Ha ezt a tánti megtudja, oda lesz Rudi és egy nő! Pompás dolga!

— Kérem, Rudi csak el lett megaláztatva, elnevelte magát, beszélt a saját magának, hogy ne szereti a nőket...

— Paperlapap, majd én beszélek!

— És a tiszt érdekes fejtegetésbe kezdett.

— Rudi csak most lesz, ha ugyan menni fog ez így továbbra is, elnevelve, azaz a jóra átnevelve, mint azt ön tartja. Mi, von Hemingek egy családi politika áldozatai vagyunk. A folytonosan a rokonságból házasság von Hemingeknél gyönyörűen haladt a testi és szellemi degeneráltság utolsó állomása felé. Végre a nagyapáink észbe kaptak és a vér fel-frissülése érdekében eltértek a családi politikától, sőt még a messziansot sem vetették meg.

Az én nagyapám egy olasz cir-kuszlovárnót vett el, a testvére egy holland énekesnőt. Csak az én nagyapám házasságából születettek gyermekek, a másik család kihalt. A tánti, a Rudi apja és az én apám testvérek voltak. Az én anyám egy mecklenburgi junker-lány volt, a Rudi anyja származását diszkrét fátyollal takartuk le. Ez a nagyon hirtelen jött vérfrissítés ismét nem tett jót a szellemi fejlődésnek, bár testileg, illetve fizikailag eleinte hatalmasan nekilendült a család. De a többi testvéreink és szüleink is elhaltak s mi hárman maradtunk meg.

Közben sétálva a sarkig jutottak.

— Gyermekkorunkban együtt nevelt bennünket a tánti a birtokon. Az ő kislánya, a Nadja, meghalt tizennégy éves korában. Szó szerint elvérzett. Orrán megeredt a vér és meghalt.

— Én szilaj, vad fickó voltam, Rudi sem volt gyáva, de korántsem tette meg azon dolgokat, amit én...

— Tizenhat évesek voltunk, mikor egy vakáció alatt először jöttem reá, hogy a nő érdekel. Este belopózkodtam a Rudi szobájába és fél éjszakát beszéltem neki a nőkről, már amennyit egy féltve őrzött kamaszodó fiu tudhat.

Másnap délután az istállóban jártam. Forró, nyári idő volt, az amoniakkal telített istállólevegő fojtogatott, de valami vad vágyat is éreztem, ez az illat élesztette. Lihegve, tikkadtan álltam az istállóban. Egyszerre érdekes zajra figyeltem fel, férfi és női suttogást hallottam a fejem felett s csókok cuppanását. A vér a fejembe szállott. Egy létra volt a padlásfeljáróhoz támasztva, gondolkodás nél-

kül kusztam fel, csendesen, zajtalanul. Felérve, óvatosan lestem előre a félhomályban...

— Elöttem, hátával felém, az angol lovászmester állott, kezében vékony pálcájával s még előbbre a szénán egy fiatal lovászfíu és egy szolgálólány boldog önfeledtségben már a szerelmi áldozás utolsó, boldogító ceremóniáját végezték. Reszkető inakkal álltam ott s néztem a nekem teljesen új, ismeretlen színjátékot. Már-már alig birtam állni, mikor az angol hirtelen előugrott és a pálcával vadul ütlegelni kezdte a lovászfíut. Hogy suhogott a pálcá, hogy csattant fel a meztelen ülepen! Rémült ordítással ugrott fel a lovászfíu és vad rohanásában inkább leesett, mint lejutott a másik lejárón. Az angol mint egy macska sompolygott oda a rémületében mozdulni sem tudó leányhoz és egyik lábát elkapva, csépelni kezdte az egy szál ingben vergődő leányt.

Mikor a leány visitása már a füleket marta, az angol eldobta a pálcát, reá omlott a lányra és babusgató hangon csititgatni kezdte, majd bámuló szemeim előtt folytatta azt, amit a lovászfíu kénytelen volt félbehagyni.

Meddig tartott, nem tudom. Arra eszméltem fel, hogy az angol előtt áll és mélyfekvésű szemeivel kíváncsi hidegséggel néz.

— A fiatal ur itt volt? — kérde.

Én nem tudtam felelni, csak tétován intettem igent. Az angol reám nevetett fölényesen, gunyosan és szó nélkül otthagyt. Utána sompolyogtam. A szerszámokat kezdte rendezgetni. Mellé ültem. Az angol beszélt, beszélt és én képzeletemben visitozó, vergődő, kék csikokkal tarkázott meztelen női testeket láttam. Jó barátok letünk. Pár nap múlva alkalmat kerítettem az angol nekem is, hogy egy sarokba szorított leányt egy kitalált ürügy alatt elverhessek és azután minden pénzem a leánynak adván, magam alá kényszerítettem.

S azóta csak így szeretek.

Este elmeséltem Rudinak a dolgot, ki szintén kegyes volt bizalmába vonni és elmondta, hogy a szomszéd birtokos, egy báró, formálisan elcsábította és tegnap is, az egész délutánt a fürdőkádban töltötték. Ez estétől kezdve aztán nincs titkunk egymás előtt.

— És ön -- ön talál médiumokat?

— Én könnyen, egész kör van Berlinben. De jobban szeretem a tanulatlan kezdőket.

— S nem érez szerelmet a nők iránt?

— Ha sirnak, jajgatnak, imádom őket.

— Ez nem szerelem! Ha egyet majd megszeret, azt bizonyára nem fogja tudni megütni.

— Lehetséges.

— De idehaza vagyok ismét. Isten vele, főhadnagy ur, ha Rudi megjön, adja át üdvözetemet.

— Meg lesz, meg lesz. Hát tényleg nem jön egy körutra?

— Igazán nem, fáradt vagyok!

— Hjah, igaz, az éjjeli kis eset, pompás dolog lehetett!

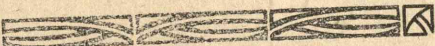
— Jó éjt, uram.

— Jó éjt.

* * *

János kába fejjel feküdt le. Álmában zokogó nők jöttek hozzá és a vesszőzések nyomát mutogatva kérték, csókolja meg; akkor nem fog tovább fájni. János behunyt szemmel tette meg s mikor felnézett, a Förster monoklis, vi-gyorgó feje ült a megcsókolt női testen.

(Folytatjuk.)

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timișoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Tengerparti kaland

— Eredeti kézirat —

Ősz volt. Álmos ősz. De Olaszország mégis úgy fogadott, mint egy meleg, puha, szerelmes asszony. A tengeren már utra keltek a fehér hajócskák s a zöld tengerparti fővény lassan megsárgult.

A második nap megismertem Sárát. Sára! Különös, szép asszony. Furcsa. Gyönyörű, fehér vállai borsos ivben törtek elő. A finom ing alatt kéjes, seelymes vonalban remegett a melle. És mégis. Sára olyan volt, mint egy Szent.

Vele jártam mindenhol. Együtt, de sohasem kaptam tőle bár egy lenge, szeszélyes asszonytekintetet. Jött velem és ápolott. Védett. Hogy szeretett-e, azt nem tudom. Jártuk a mirtuszligeteket s a cipruslombok ráhulltak a fejére, a fejemre...

Ciprusok...

Igy teltek az idők. Mindjobban hervadtak a lombok, a tengerpart zöld fővénye. Elsárgult minden.

Ugy volt, hogy éjfélkor indulok haza. Akkor jön a hajó. Fehér, keskeny hajó. Sára megigérte, hogy tizkor ott lesz a tengerparton.

Szép, csodás éj volt. A tenger zajtalan. Az égen ezüstösen rajzolódt ki az Ég Királynő uja. Ilyenkor meghalni!... — gondoltam.

Csend volt. És ekkor jött Sára. Hozzám jött. Részegen éreztem forró testének illatát, szép melleit. A vérem forrt... Asszony!...

Sára mélyen a szemembe nézett. Szinte fájdalmas tekintet volt. Aztán hirtelen forró, szép ajkait az ajkamra nyomta. Megcsókolt, de csak egy percre, s aztán tovament.

Lassan, lengén, puhán. Ment, míg egyszer elvesztett az egyik kis utnál. Elment, mint az álom. Ajkamra még ott égett az egyetlen, legszebb, legnagyobb csók, furcsa, meleg, asszonyos ize.

A tenger egyhanguan, sötétén mormolt.

* * *

Vándorlásomban csak egy év múlva jutottam el újra a kék olasz tenger partjaira.

Tél volt. Mindent befedett a hó. Seholy sem volt már Sára.

Kerestem szép kis lábainak nyomát a tengerparton. Az sem volt már. A kicsi, kis lábnyomokat örökre beleppte fehér, csillogó leplel a hó...

Lányi László.

Szerkesztői üzenetek

JULIA, ARAD. — Gondolkoztunk afőlött, amit megirt nekünk és afőlött, amiket csak a sorok közül lehet kiérezni. Nem közönséges esetről van itt szó és bizvást mondhatom, nem is csupán az ön históriáját írta le.

Minden lánynak ez a tragédiája. Boido, aki megelőzi és lörvényes boldogság vagy boldogtalanságban éli le napjait. De ki ismeri azoknak a számát, akik úgy jártak, mint ön? Nekirepültek a csillogó lángnak és megperzselték fiatal szárnyukat?...

Ki a hibás? Nyugodtan és megdölgdoltan mondom, ön nem. És senki sem bűnös, aki hasonló körülmények közt bukkott el. Bűnös azonban a társadalom. Bűnös az álszenteskedés. Bűnös az a rendszer, melyben ma a lányokat felnevelik.

Csodálatossá és misztikussá teszik a szeretkezést. A gyermek gyors fantáziája nem érhet el hozzá, pedig vágya-vágyódik feléje. És amikor megismeri, már késő van, nagyon késő van!

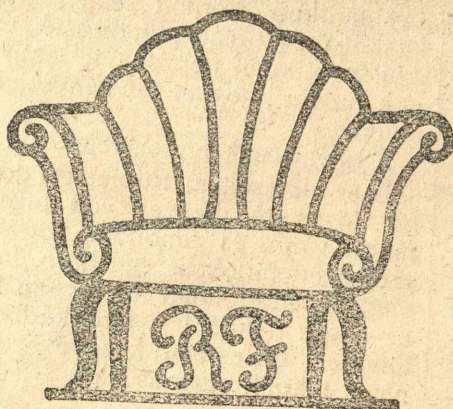
Mi pedig szebbet, nemesebbet, fenségesebbet elképzelni sem tudunk a felvilágosító munkánál. Ha ezt elértük, a tényben magában van a jutalom.

A társadalmi mozgalmak keretében derül már az új világ hajnala. A diadalmas nap előreveti sugarait.

Balta.

DYMY, VERSEC. — Második novelláját megkapjuk. Kérjük közölni pontos címét, hogy levelet írassunk.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van olyan szép arcborod?

— A Madonna krém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszerárban, szemben a Műhely virágüzlettel.

16. szám

ismét egy kitűnő

Nádassy Ernő-szám lesz.

Figyelje meg lapunk 16.-ik számát.

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé Mann cukrásznál kaphatók. Timisoara, II., Andrási ut 12.

Fratt Györfly Testvérek

Műbútorasztalosok

Timisoara II. Rékási ut 4. sz.

Kész bútorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodabehatározások készítése szolid árak mellett. 36

Zikeli

modern cimfestő

IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.

Modern címtáblák festése szolid árak mellett. 37

Vémlits Száva

Készít mindenféle épület- és bútorasztalosmunkát, elsőrangú kivitelben, olcsó árak mellett. — Megrendelések pontos időre készülnek.

Gyárváros, Tigris utca 25.

36

Elsőrendű kárpitos és díszítő műterem, valamint tapétázást is elvállal

REICHARDT
FERENC

TIMISOARA, IV. 2

Bul. Carol I. (Hunyadi ut) No. 3b

Győry Endre,

lapunk kitűnő tollu munkatársa és a népszerű regényírója, aki a SZENT ASSZONYOK című regényével egy csapásra meghódította a közönséget és számtalan lelkes olvasót szerzett magának, új regényt ír.

Uj regénye

messze felül emelkedik eddigi írásain és a fiatal írónak legpompásabb, legkitűnőbb írói talentumáról ad tanúságot. Uj regénye a mindenki előtt kedves és mindenki előtt szívesen olvasott diák történetet tárgyal és ebben GYŐRY ENDRE oly mesterien ügyesen rajzolja meg a diákevek sok-sok keserű és vig, mulatságos mozzanait, a diákevek kedves epizódjait, hogy az olvasó szinte maga is visszakivánczik abba a boldog és soha el nem felejthető vig napokba, amelyre minden ember szívesen visszaemlékezik. — Igen ügyesen és igen találóan ezt a címet adta regénynek:

A KAPU ELŐTT

Az élet kapuja előtt, amikor a 18 esztendő diák ember és a 14 éves diáklány, kilép az élet kapuján. A kapu előtt c. regény szereplői csupa diákok és diáklányok, szülők, tanárok, az osztályfőnök, az igazgató, a titkos kis kocsmá, a város végén, stb. stb... mind mind színes, eleven kép. Csupa derű, csupa pikantéria az egész történet, melyben ügyesen és finoman húzódik meg az erotika. Mivel Győry Endrének ez a regénye tökéletes és páratlanul ügyes írása, lapunk kiadóhivatala elhatározta, hogy a nagyszerű regényt

Könyvalakban

adja ki, hogy így is kifejezésre juttassa Győry Endre népszerűségét. A kapu előtt c. regény mintegy 120-130 oldalra terjed, igen csinos kiállításban s hogy mindenki által hozzáférhetővé tegyük, olcsó árban adjuk ki és hozzuk forgalomba mindenhol, ahol csak lapunkat árulják. A könyv május 15-én jelenik meg, de addig még külön, a lap belső oldalán kitérünk rá.

GYÖNYÖRŰ FÉNYKÉPEK

Lényegesen olcsóbb árak!

Lapunk kiadóhivatalának sikerült 100 sorozat új kibocsátású gyönyörű női akt fényképeket külföldről beszerezni, valamennyi modellek után készült eredeti felvétel pikáns beállításban, páros és hármas jelenetekkel. Egy-egy sorozat 10 darabot tartalmaz. A fényképek a legkényesebb igényű műgyűjtőt is teljes mértékben kielégítik.

Ára sorozatonként 300 lei, 110 dinár, 70 ck.
Portó: 32 lei, 5 dinár, 3 ck.

Belföldre utánvét mellett, külföldre a pénz előzetes beküldése ellenében azonnal szállítjuk

Pompás erotikus könyvek:

Tíz sz. leány vallomása 19x12 cm. nagyságu, gyönyörű diszkötésű nagy könyv, a legbizarrabb fantáziával megírt szerelmi jelenetek tíz őszinte vallomása. Ára: 500 lei, 200 dinár, 150 c. k.

Fehér Dominikánus: Miniátür forma, kis erotikus regény, karton kötésbe, 100 lei, 50 dinár, 30 c. kor.

Magduska házassága (Játék a tüzzel): Miniátür forma, pompás kemény diszkötésben, a szabad gondolkodók életéből vett érdekes történet

Ára: 100 lei, 50 dinár, 30. c. kor. — Belföldön utánvét mellett, külföldön a pénz előzetes beküldése ellenében azonnal szállítja a kiadóhivatal. — Minden könyvhöz a fenti portó melléklendő

a Grand Hotel mellett

Krämer Sebestyén

vízvezeték szerelő
Bessenyoí u. 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési munkákat szolid árak mellett. 37

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legújabb divatu férfiruhákat,
felöltöket, legszolidabb árak mellett.
Javításokat soron kívül elintézi. 37

Heckmann és Kriszta

bádogos és vízvezeték szerelők
Timișoara, IV. Eötvös u. 40 sz.
Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat szolid árak mellett.
Javítások soron kívül. 21

„COVAY”

mérték után készít férfifehérműt
garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Simon férfiszabóság, Józsefváros, Arany János-u. 1b. Férfiöltönyök és felsőkabátok a legújabb facon szerint, elsőrendű kivitelben, szolid áron 35

Plesko Pavel

lakatos és vízvezeték-szerelő
Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.
Vállal minden e szakmába vágó munkákat szolid árak mellett. 35

Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindenemű divatkalapok raktáron, olcsó árak mellett. 28-10

Lázár Jefta József

Vízvezeték és csatornázási szerelő
Timișoara, III. Dózsa-ucca 17. sz.
Vállal mindenemű szerelést és bármily szakba vágó munkát, szolid árak mellett!

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAD

ENERGIA

FERENC

RAM

TÁBLITE DE RECLAMĂ în METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kltűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányzene-
nek hangversenyez.

„Megváltás”

poloskairtószet minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérleg-utca 4 szám

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz
PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

MEGNYILT! MEGNYILT! Váróri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.

Ondolálás, manicure fej-
mosás a legkényesebb
igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben

Hygienikus es pontos kiszolgálás!

Jól járó órák!

Mindenemű óra javítások pontosan és megbiz-
hatóan, jótállás mellett:

Gács Ferenc órásnál

Timișoara Erzsébetváros Király ter 12

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilánszerelés, házitelefón és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

V. évf. 12 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfénning

Tipografia „Union” Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj

— Megjelenik minden kedden
Timișoara 1927 évi március hó 22